

ARTEMİS YAYINLARI

tamadres.com

DELİLAH'IN

ÜÇ

RENGİ

I

T.Y. MAZER

Önsöz

Delilah'ın hikâyesi, 2016 yılında yaptığım bir yurt dışı gezi-si sırasında ortaya çıktı. Gezi esnasında, soy ismi Türkçe ancak kendisi yabancı olan biriyle tanıştım. Hayat hikâyesini dinleyince çok etkilendim ve bunu kâğıda dökmeye karar verdim. 2017 yılında kaleme almaya başladığım kurgum, şimdi sizlerle buluşmaya hazır. Ona iyi bakın...

tamadres.com

Giriş

Excel'deki harfler ve sayılar hareket ediyordu. 3'ün, tam yanında duran 8'le kafa tokuşturduğuna yemin edebilirdim. Gözlerimi kırıştırdım. Yoksa 3 aslında yok muydu? 8 bana oyun oynayıp mitoz bölünerek 3'e mi evrilmişti?

Sayı 38 miydi, 83 mü? Yoksa sadece 8 miydi?

Gözlerimi sıkıca kapatıp üçe kadar saydım. Ya da hayır, beşe kadar sayacaktım, üç yeterince kafamı karıştırmıştı. Beş dediğimde parlak ekrana tekrar baktım. Hâlâ hareket ediyordu sayılar. Planlamayı bitirmeden dokümanı kapatmak istemiyordum ancak bünyem daha fazla çalışmama izin verecek gibi görünmüyordu.

Gözlüğümü çıkarıp dikkatle masanın üzerine koydum ve gözlerimi ovuşturdum. Çalışma masasından kalkmadan önce bacaklarımı esnettim. A alışkanlık gereği şirket e-postama girdim ve yenile tuşuna bastım.

Ekranın sağ alt köşesindeki saat 03.07'yi gösteriyordu. Yaşlıları çılğınlar gibi eğlenirken, cumartesi gecesini yeni ay planlamasını inceleyerek geçiren o işkolik bendim. Aslında işkoliklik, benim için biraz sığ bir tabirdi. İşimi aşkla yapıyordum ve benim için hafta sonu çalışmak da pekâlâ zevkliydi. Fakat bedenim benimle aynı kanıda olmadığını, az önce hata vererek göstermişti ama böyle ufak tefek iç isyanların kimseye zararı yoktu. *Umarım.*

Yeni bir e-posta yoktu. Acele etmeden arka planda açık olan dosyaları ve programları kapattım. Aslında bilgisayarımı kapatmayı tercih etmezdim, her an hazır olmak adına şarjda ve açık bırakırdım. Ancak bir gün birkaç programım çalışmamıştı ve şirketin bilgi işlem birimi, bu durumun bilgisayarımın 189 gündür açık olmasından kaynaklandığını söylemişti. Bu durumdan birazcık utanmıştım.

Bilgisayarı kapatmadan önce ekranın sağ alt köşesine yeni bir bildirim geldi. Elbette bunu okumadan geceyi sonlandırmazdım.

Acil kan ihtiyacı olduğunda tüm şirkete gönderilen çağrı e-postalarından biriydi. Bu tarz e-postalarda genellikle kan ihtiyacı olan personelin bilgileri, hangi departmanda ve görevde çalıştığı yazardı ancak bunda böyle bir ayrıntı yoktu. Kaşlarımı çatarak metni tekrar okudum. Uyku ısrarla bedenimi çağırırsa da vicdanım gereken kanın benim kan grubumla aynı olduğunu fısıldıyor ve bilgisayarı kapatmama engel oluyordu. Ayrıca bu saatte kim şirket e-postasını açıp kan ihtiyacı için harekete geçirdi ki?

Derin bir nefes alarak adres bilgilerine baktım. St. John Hastanesi evime çok da uzakta sayılmazdı. Vicdanım galip geldi ve iletişim için verilen telefon numarasını tuşladım. Telefon tek çalıfta açıldı. Boğazımı temizleyerek konuşmaya başladım:

“İyi geceler. Ben, Delilah Hazel. Kan vermek için arıyorum.”

“AB negatif mi?” diye sordu karşıdan gelen yorgun erkek sesi. Kabalığı karşısında kaşlarımı çattım, ters bir cevap verecektim ancak hemen bu fikirden vazgeçtim. Karşımdaki adamın hastanede yatan bir yakını vardı, nezaket beklemem saçma olurdu.

“Evet, bayım. AB negatif,” dedim derin bir nefes alarak.

“Bu numaraya konum atın,” dedi sabit bir sesle. “En hızlı şekilde olduğunuz yerden alınmanızı sağlayacağım.”

“Gerek yok, benim arabam va...” Sözlerime devam edemeden telefonun yüzüme kapandığını fark ettim.

İkinci kabalığı karşısında derin bir nefes daha aldım ve kendi kendime tekrarlardım:

“Sakin ol, Del. Karşıdaki sadece üzgün ve yorgun biri.”

10 dakika sonra zil çaldı. Trençkotumu ve ayakkabılarımı çoktan giymiş, kapının girişindeki pufa oturmuş, aynadaki yorgun ifademle bakışıyordum.

Diyafonun tuşuna basarak cevap verdim:

“Kim o?”

“İyi geceler, Bayan Hazel. Sizi St. John Hastanesine götürmek için geldim.”

“İnıyorum,” dedim ancak tereddütlüydüm. Pekâlâ, paniğe gerek yoktu. Kimse Matthis Projects şirketinin e-posta hesabını hackleyip beni kaçırmak için böyle bir bahane uydurmuş olmazdı, değil mi? Hem güvenlik ağımız o kadar kuvvetliydi ki, biri böyle bir şeyi başarmışsa onunla tanışmaktan memnuniyet duyardım. *Tabii.*

Asansörün tuşuna bastım ve trençkotumun eteklerini düzelttim. Berbat görünüyordum ancak hastaneye gidiyordum, makyaj yapacak hâlim yoktu.

Apartman kapısından çıktığım anda havanın ne kadar soğuk olduğunu hissettim. Royal Oak'ta aralık ayları çok soğuk geçerdi. Hava sıcaklığı gece -15'e kadar inerdi. Ancak bu kış küresel ısınma Detroit'i de etkilemişti ve beklenen soğuk hava henüz gelmemişti. Yine de gece dışarı çıkmadığım için, şu an hissettiğim soğukla karşılaşmayı beklemiyordum. Trençkot giyerek yanlış bir seçim yapmıştım.

Etrafıma bakınca kaldırımın kenarında bekleyen lüks arabayı gördüm. Bir yerden tanıdık geliyordu ancak buna kafa yoramayacak kadar yorgundum. Beni gören sürücü hızla arabadan inerek selam verdi ve kapımı açtı. Koltuğa yavaşça otururken aracın içindeki sıcaklığı tüm hücrelerimde hissetmiş, çoktan mayışmaya başlamıştım.

Matthis Projects şirketine başladığım ilk günü hatırlayarak kollarımı birbirine doladım. Tam beş yıl önce, üniversite ikinci sınıftayken, yaz tatilinde boş durmamak adına Matt'in, yani eniştemin, bana ayarladığı staj için çalışmaya başladığım şirket, üç ayda hayatımın anlamı olmuştu. Sosyoloji okuyup, lisans eğitimim sonrası psikoloji alanında akademik kariyer yapmak isterken birdenbire kendimi sayısal bir alanda çift ana dal yaparken bulmuştum.

Ders çalışmayı çok seviyor olsam da günün sonunda olmak istediğim yer Matthis'ti. Bunun için ne gerekiyorsa yapmayı kafaya koymuştum. Öyle ki lisans bittiğinde ilk iş olarak şirketin açık pozisyonlarına başvurmuş ve görüşmelere çağrılmış ancak yeterli bulunamamıştım. Aylarca süren yetersizlik hissi ve depresyon sonrası ablamın ve eniştemin destekleriyle kurslara gitmiş ve bir sene sonra tekrar başvurmuştum. İşte şimdi, hayalini kurduğum şirkette tam bir buçuk senedir proje yöneticisi olarak görev yapıyor, çalışkanlığımla takdir ediliyor ve süpervizörlüğe aday gösteriliyordum.

Bazı insanların işkolikliğimi fazla yapay, hatta gülünç bulduğunun farkındaydım ancak onlar bu işin, yaşamımın anlamı olduğunu bilmiyorlardı.

Annemi ve babamı kaybettikten sonra hayatımı devam ettirmek için elimde bir avuç neden kalmıştı. Aslında bir avuç bile değildi. Üç neden, renksiz hayatıma kattığım üç renk... Onlardan biri de işimdi ve buna sıkı sıkıya bağlanmakta bir sakınca görmüyordum.

Bir de Bay Howard vardı. Anthony Howard. Çalışmalarına hayran kaldığım, genç yaşta edindiği başarılarla asla yetişemeyeceğimi bildiğim hâlde kendime inatla örnek aldığım, bu dünyaya ait olduğuna inanmak istemediğim insan...

Onu ve başarılarını birçok kişiden dinlemiş ancak onunla tanışmaya asla cesaret edememiştim. Şirketin CEO'su olmasına rağmen düzenli olarak çalışan yemeklerine katılır, seminer verir ve departmanları dolaşırdı. Ancak tüm bu zamanlarda görünmez olmaya çalışır, onunla göz temasından bile kaçınırdım.

Çünkü onunla tanıştığımdaya öylesine bir personel olmak istemiyordum. Bir buçuk yıllık deneyimim ve elimde gurur duyacağım tek bir proje bile olmadan karşısına çıkmak küçük düşürücüydü. Bir kez daha *yetkin değilsin* bakışlarını görmeye katlanamazdım. Hele de ondan...

Bay Howard'a "yakışıklı" demek, tek başına yeterli değildi. Her şeyden önce karizması ve kendinden emin duruşuyla etkiliyordu insanları. Nazikti, güler yüzlüydü. Çalışanlarına mutlaka selam verirdi, vakti varsa sohbet etmekten kaçınmazdı. Tüm bunları yaparken ışıltı saçan aurası etrafındakilerde hayranlık uyandırırıldı.

Oldukça güzel bir kadın olan sevgilisi Melanie ile de -bildiğim kadarıyla- bir süredir aynı evde yaşıyordu. Onu mutlu görmeyi seviyordum. Böyle bir adam aşk hayatında da mutlu olmalıydı.

Derin bir nefes alarak aracın 03.38'i gösteren saatine baktım. O sırada hastanenin acil servisinin ışıkları arabanın içini aydınlattı. Sürücü, aracı girişin az ilerisine çekti. Ardından hızla kapısını açıp benim kapıma yöneldi. Acelesi olduğunu fark etmemek imkânsızdı. Umarım zamanında yetişirdik. Oturduğum yerden hızla kalkarak benim için açılan kapıdan indim.

Uzun boylu sürücünün yüzüne yeni dikkat ediyordum. Jilet gibi bir takım elbise giymişti. Yüzündeki sabit ifadeyle bana döndü: "Bu taraftan, Bayan Hazel."

Seri bir şekilde acil servisin kapısından girdik. Asansörlere yöneldiğimizde adımlarımı ona uydurmakta zorluk çekiyordum. "Ameliyathane" yazan tuşa bastığını görünce merakla ona döndüm:

"Hasta kimin yakını? Yani bizim şirketten olduğu kesin ancak e-postada kişi bilgisi yazmıyordu."

O sırada ameliyathane katına geldik ve kapı açıldı. Adam beni hiç duymamış gibi kapıyı açarak önden çıkmam için bekledi. Kaşlarım çatılsa da asansörden indim. Koridora göz attığımda ameliyathane katının bomboş olduğunu fark ettim. Devasa katta ne bir hemşire ne de bir doktor görünüyordu.

Bu işte bir gariplik vardı.

Koridorun sonuna ilerlerken oldukça ürkektim.

Yaklaştıkça ameliyathane kapısında birinin beklediğini gördüm ve o anda adımlarımı durdurmak istedim.

O olamaz. Burada olamaz. Bu şekilde olamaz.

Kuru kuru yutkunduktan sonra birkaç saniyedir nefes almadığımı fark ettim. Âdeta olduğum yerde kalmıştım, kıpırdamıyordum.

Yorgun bakışlarının arasından beni fark ettiğinde yaslandığı duvardan hızla doğruldu. Üzerinde lacivert bir takım elbiseden kalanlar vardı. Önü neredeyse tamamen açılmış bir gömlek ve kırışmış bir pantolon... Buna rağmen aurası, orada olduğunu tüm hastaneye duyurmak için parlıyordu. Birbirine karışan saçının simsiyah tutamlarını düzeltmeye gerek duymayarak ela gözlerini bana çevirdi. Saçlarıyla gözlerindeki uyumsuzluktan doğan ahengi bu kadar yakından görebildiğime inanamıyordum. Kolonyasının kokusu burnuma ulaşırken elini bana uzattığını fark ettim ve bir kez daha yutkundum.

“Bay Howard,” dedim sonunda sesimi bularak. Yıllardır bu ismi söylemek için beklemiştim. İçimden defalarca tekrar ettim.

Bay Howard, Bay Howard, Bay Howard, Anthony Howard...